

הגרושה במישקפיים עגולות ותסרוקת אפרו מאורכת, נראית יותר כמו היפית חסרת דאגות, מאשר כאשה שעברה חוויה לא־נעימה.

שקופות למחצה, צמידים, שרשראות וכל שאר פריטי הלבוש, הלוקחים ממלחמת החובה של ההיפי הממוצע. "אני מזדהה עם ההיפיס גם ברעיונות", אומרת ליביה. "אמנם אני עדיין בתולה, וזה לא מתאים להיפית הדוגלת באהבה חופשית, אבל זה לא בגלל הפרינציפ. פשוט — אני קצת מפחדת מכל העניין." "אני בת להורים גרושים — ומגיל שש אני חיה יחד עם אחותי ואמי בלבד. אבא הוא קצין בצבא־הקבע, המשרת בשכם. "אני חושבת שילדה הגדלה רק עם אמא, היא הרבה יותר מאושרת מילדות אחרות. אמי היא חתיכה לא־נורמאלית, ותמיד הלכתי איתה ל"פיף־אוקולו" בבתי־המלון, ולדיסקוטקים של ג'אז. היא גם נתנה לי את הסוס הראשון שלי במתנה, וקנתה לי אופנוע. "יש לה המון חברים בבוהמה, וכבר בגיל 12 היא הכירה לי ולאחותי, מיקה, את סולימן הגדול, והוא עשה מאיתנו צמד זמרות בשם: האחיות מיקה וליביה. הופעינו בשרתון והצלחנו נורא. בכלל: היו לנו חיים חופשיים ומאושרים. אף פעם לא היה אבא, שחשב שהוא יודע הכל. תמיד עשיתי נו מה שרצינו".

בת שבע־עשרה ממשיכה ליביה לטפח את אהבתה לסוסים. היא נולדה לרכב כמה פעמים בשבוע, ובמשך חודשים אחדים אף היתה סייסת בחוות גורדון. אל הסוסים הגיעה באמצעות אימה.

בת תשע בלבד היתה ליביה, כאשר קיבלה במתנה את סוסתה הראשונה. "קראתי לה סבינה, מפני שבאותו יום בדיוק התחילה להציג את הסרט סבינה והגברים", אומרת ליביה שקשרה מאז את גורלה עם עולם החי.

"הגרושות האחרות שאני מכירה — מעצבנות אותי, מספרת ליביה. "הן מתנהגות כאילו עברו איזה סבל עצום, וכי כאילו הן שונות לגמרי מבחורות שעדיין לא התחתנו. נכון שאני שונה מרוב הנערות בגיל שלי — אבל זה לא דווקא בגלל העובדה שאני גרושה. תמיד הייתי משהו מיוחד: שונה ואחרת מכל השאר." ליביה אינה טועה בהגדרתה העצמית. היא באמת שונה, וזה מתחיל אפילו מן הצורה החיצונית: 43 (ארבעים ושלושה!) הקילו שלה מתמתחים בצורה שלא תיאמן כימעט לאורך 173 סנטימטר, ויוצרים דמות הנראית כאילו יצאה מאחד הסרטים של פליני. היא גם מתלבשת בצורה שונה: בגדי פופ זרועי־כוכבים ופרחים, שמלות ערביות

הוא טען שאשה נשואה לא רוכבת על סוסים." "פעם, כשהעזתי ללבוש שימלה עם מחשוף קצת גדול — הוא קרע לי אותה באמצע הרחוב. על כל מבט שנדמה היה לו שהעפתי אל מישוהו — הוא הרביץ לי. הוא עשה צעקות גם כאשר מישוהו הביט עלי".

מזכרונות שעיכשו — לאחר החוויה היי מפקקת הזו — יודעת ליביה את מה שלא יודעות רוב הנערות בנות־גילה: שהחיים המשותפים עם הגבר האהוב אינם מישחק חמוד באמא ואבא. אבל למרות זאת, היא מסרבת בתוקף להיכנס לליגת המומרות המיקצועיות, שרבות מבין חברותיה הן נשים גרושות.

הנלה ליביה התחתנה עם בעלה בגיל 16, לאחר שלוש שנות חברות (בהפסקות), למרות התנגדות אמה.

לגור בחיפה כדי להיות לצידו של הסב, ששכב אז בבית חולים (ובינתיים נפטר), אבל תוך זמן קצר היא מצאה את עצמה לצידם של כמה עשרות היפים שעברו לגור בדירתה, והקימו בה קומונה אמיתית. "אלה היו חיים מלאי מוסיקה ושלווה", נזכרת ליביה באותה תקופה. אבל גם לאחר שהייה במחיצת ההיפיס הדוגי לים באהבה החופשית — נשארה ליביה בחולה מובן המילה.

בחיים ובסרט ליביה (שוכבת על הריצפה, מימין) מתפרקת בחופשיות על היפי מגודל־שיער, באחת הסצינות של הסרט **הטרמפיסט**, בו היא משתתפת בתפקיד של סטטיסטית. לליביה לא היו בעיות של הודות עם התפקיד בסרט. היא פשוט שיחקה את חייה שלה, כפי שהתנהלו לפני כשנה בחיפה, בדירתה של סבה. ליביה עברה